

PAKETTIAUTOLLA MAAILMAA VALLOITTAMAAN

Teksti: Tommi Virtanen

Muutamien menestyjien lisäksi Suomessa on kymmeniä bändejä, jotka kiertävät säännöllisesti Eurooppaa, vaikka eivät vielä kaupallisella menestyksellä voikaan leuhkia. Todellisuus voi olla aika karu: ajetaan Transitilla siksakkia ympäri Saksaa ja yövytään valatuissa taloissa. Monille matkan rahoitus tulee päivätoista, keikat kun tehdään promootiomielessä. Mutta missä menee raja ilmaiselle työlle ja kannattaako promootiota tehdä ikuisesti?

Kolmen maailmalla siipiään kokeilleen bändin laulusolistit kokoontuivat pohtimaan asiaa. Husky Rescue, Velcra ja Deep Insight ovat kaikki useamman kiertueen tehneitä, kannuksensa hankkineita bändejä. Pari sulkaakin on jokainen saanut jo hattuunsa.

Vokalistit **Reeta-Leena Korhola**, **Jessi Frey** ja **Jukka Nikunen** löysivätkin toistensa ulkomaan valloitustarinoista paljon tuttua. Vastoinkäymisistä huolimatta ei ainakaan katkeruus ollut päässyt myrkyttämään kenenkään musiikkia. Matkailu avartaa, ja tappiotkin kääntyvät ajan myötä mukaviksi anekdooteiksi. Jokainen painotti myös maa-

ilmalle lähtemisen tärkeyttä – vain siten voi päästä nauttimaan niistä yllättävistä suosion hedelmistä, joita löytyy aina yksi kolmen vastoinkäymisen rinnalle.

Kisaa ja rokkimeininkiä

Mitkä olivat teidän ensimmäiset ulkomaan-kokemuksenne?

Jessi Frey (Velcra): Me käytiin Latviassa Riiaassa 2001 jossain bändikisoissa. Sijoituttiin hienosti toiseksi ja tienattiin muutama tuhat dollaria.

Jukka Nikunen (Deep Insight): Oho! Se on aika paljon. Missä se oli?

Jessi: Se oli Forte Riga International Music Industry Festival, jättilava isossa hallissa – taisi olla silloisen managerimme Jone Nuutisen järjestämä reissu. Latvia oli tosi yllätys, tekniikka ja kaikki oli viimeisen päälle järjestetty.

Jukka: Me lähdettiin eka rundille pakulla kiertämään niin, että meidän silloinen keikkamyymälä, Juha Kyyrö, oli hommannut perusrundin, ja meidän piti täyttää niitä aukkoja. Soitettiin paikan päältä keikkapaikkoihin pari päivää etukäteen. Yksi ajoetappi oli Saksan läpi Puolaan, Venäjän ja Liettuan rajalle. Matka kesti yli 25 tuntia. Saavuttiin kylään etuajassa,

ja paperissa luki että paikan nimi oli Klub Garage. Mietittiin että missähän semmoinen paikka on.

Oli tunti aikaa, niin jäätiin sitten semmoiselle parkkipaikalle heittämään korista. Katsottiin ja mietittiin että vitsit mikä mesta. Olisiko siistiä soittaa tässä. Mentiin sitten kylän keskustaan tapaamaan promoottoria, niin se ajoi meidät takaisin siihen parkkipaikalle, avasi yhden autotallin oven ja ajoi auton pois. "Tässä on teidän keikkapaikka", se sanoi.

Keikan jälkeen kun pyydettiin sovittuja matkakorvauksia, saatiin bensarahat seuraavaan kaupunkiin. Soitettiin keikkamyymälälle, että mitä, onko tässä mitään järkeä. Se sanoi, että c'mon, rokkimeininki.

"Kymmenen ihmistä ja kultainen karaokemikki, eikä PA:ta."

Kymmenen ihmistä ja kultainen karaokemikki, eikä PA:ta. Täytyy kyllä sanoa että ne oli siisteimpiä reissuja, jotka muistaa vieläkin. Vaikka eihän siinä mitään järkeä ollut. Ihan hulluja ajomatkoja.

Reeta-Leena Korhola (Husky Rescue): Meidän ihan ensimmäinen keikka oli Lontoossa, kun meillä ei ollut vielä ollut Suomessa yhtäkään. Marko Nybergin säveltämällä levyllä oli soittanut yli 30 muusikkoa ja laulajia oli Emma Salokoski ja Sam Shingler minun ja muiden lisäksi. Yksi tyyppi oli alkanut soittaa mei-

dän kappaletta BBC:n Radio 1:llä, ja meitä pyydettiin soittamaan Lontooseen. Marko kasasi sitten bändin, johon tulin laulajaksi. Mentiin soittamaan niin pienelle klubille, että vessaan ei päässyt kuin astumalla rumpujen yli. Käytiin radiossa soittamassa ja saatiin samalla esiintyminen johonkin taidehalliin Suomi-tapahtumaan. Siitä on nyt neljä vuotta aikaa. Kaikki on ihan hirveästi muuttunut siitä, ihan ulkoisestikin. Muistan, että minä olin nahkaisessa minihameessa ja pojilla sekalaiset t-paidat. Nyt minulla on nätti mekko ja pojilla tyylikkää puvut päällä.

Kannattavuudesta ei ole kyse

Milloin sitten kannattaa lähteä maailmalle?

Reeta-Leena: Se riippuu aika paljon musiikista. Onko sille tilausta Suomessa ja kuinka isoksi voi Suomessa kasvaa. Vaikka meidän musiikki on muuallakin marginaalissa, ulkomailla porukkaa on enemmän, koska ihmisiä on enemmän. Meillä tilaisuus tuli siitä, kun yksi kappale alkoi soida.

Jukka: Meidän bändiä ei olisi olemassa, jos emme olisi lähteneet. Ei me olla musikkoina oltu koskaan mitään hyviä. Vasta nyt olisimme valmiita oikeastaan menemään edes studioon. Ne on ollut semmoisia jätkäporukan reissuja, joista on saanut hirveän paljon draivia. Vasta nyt on pysähtynyt miettimään mitä on järkeä tehdä.

Reeta-Leena: Meillä on eri tilanne. Kaikilla on vahva muusikkotausta ja kotimaan paikat on kierretty jo moneen kertaan. Markon ja Anssin (Sopanen) kanssa soitettiin jo Wilma-yhtyeessä yhdessä, kun olin vasta 16-vuotias. Husky Rescueta tarjottiin vain ulkomaiselle levy-yhtiölle, ja homma tähtäsi heti ulkomaille. Siitä tuli meille oma innostus.

Jessi: Velcralla kuvio meni hyvin klassisesti. EMI:n kautta levy julkaistiin myös ulkomailla, ja lähdettiin sitten kiertämään sen kanssa. Mutta jos kysymyksen asettelee, että koska kannattaa lähteä, niin ei se varmaan ikinä kannata. Soittaminen ja kiertäminen on hauskaa, mutta ei niillä vuokria makseta. Rundaaminen on raskasta ja liikaista puuhaa. Maailmalla oppii arvostamaan suomalaisten keikkapaikkojen tasoa. Ulkomailla miksauspyödyän kanavista voi puolet olla rikki, eikä peseytymiseen ole välttämättä mahdollisuutta. Varsinkin Englannissa meininki vaati erittäin hurttia rock 'n' roll -asennetta.

Reeta-Leena: Taloudellisestihan se on aivan hullua lähteä. Minäkin ansaitseen elantoni jazz-firmakeikoilla ja opettamisella. Apurahat ovat olleet tosi tervetulleita. Kaikki maksaa niin paljon: lentoliput, tekniikka ja muut. Ei siitä rahaa jää kä-

teen, mutta paljon muuta.

Jos Englannissa julkaistaan tuhansia levyjä viikoittain, niin miten siitä joukosta voi erottautua? Ja kaikki siellä ovat valmiita esiintymään ilmaiseksi. Siellä on pakko. Jos ei me niitä keikkoja tehdä, niin aina joku muu kyllä tekee. Suomessa tilanne on paljon parempi, täällä on liitto ja muutenkin paljon helpompaa.

Jukka: Kun me oltiin showcase-keikalla Jenkeissä, ei me saatu edes vettä backstagelle. Keikkapaikat myös vaativat bändejä ostamaan tietyn määrän lippuja, ettei klubille tule riskiä. Ne pitää itse sitten myydä. Siellä on miljoona bändiä, jotka ovat valmiina tulemaan ilmaiseksi soittamaan.

Reeta-Leena: Mehän päästiin vasta nyt toisen levyn, *Ghost Is Not Real*, jälkeen kunnolla kiertämään kotimaata. Sitä ennen oltiin esiinnytty vain isoimmissa kaupungeissa ja suurimmilla festareilla. Suomessa rundaaminen oli aivan ihanaa ja tosi eksoottista meille. Keikkapaikat oli täynnä ihmisiä.

Kosteuspyyhkeitä ja säätämistä

Suihku on keikkamatkoilla harvinaista herkkua, ja loputon keikkabussissa istuminen koettelee välillä soittajien hermoja.

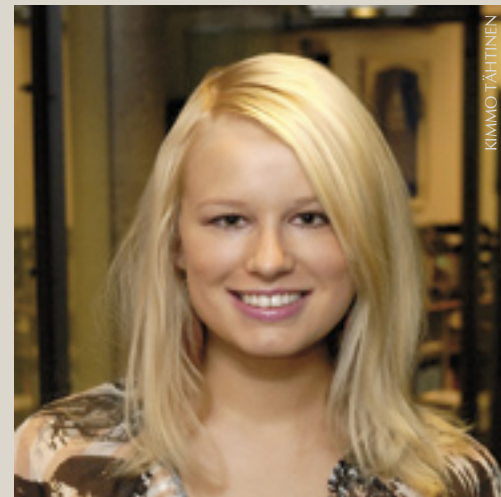
Reeta-Leena: Meillä on Catskills Records -levy-yhtiö, jota pyörittää kolme hullua miestä Englannissa. Välillä tuntuu, että nuo ulkomaankuviot on niin sekoilua ja ihme säätämistä. Esimerkiksi keikkojen suunnittelu: ajellaan tähtikuviota ympäriinsä. Voisi nekin suunnitella paremmin, jos kasvihuoneilmionkin vuoksi. Kun Minty

Fresh Records julkaisi meidän ekan levyn Jenkeissä, niin tehtiin siellä pari kuukauden mittaista rundia. Se oli tosi rankkaa, kun oli joka päivä keikka ja hirveät ajomatkat. Neljä vuotta sitten sen ymmärsi, että nukuttiin festareilla teltoissa,

mutta nyt kun oltiin Glastonburyssa ja soitettiin monta keikkaa, sitä teltiliua ei enää jaksanut. Olisi ihana mennä muuten kuin Savettin raikkaana sinne lavalle.

Jessi: Savett pelasti minut, kun kiersimme Englannissa. Varsinkin naisena kiertäminen vaatii huumoria. Eihän niissä keikkapaikoissa mitään suihkuja ole, mekin pysähdyttiin aina huoltoasemilla suihkussa. Tosin tarjolla on vain miesten suihkut, sillä niitä käyttävät vain rekkamiehet. Minä yritin niihin kerran livahdtaa, kun ajattelin ettei sinne yöllä kukaan tule, mutta työntekijä tuli heti sanomaan että "ladies can't go in there." Kysyin, että mitä minä sitten teen, niin se sanoi että ota vesipullo ja peseydy vessan takana.

Kurjia olosuhteita ja pettymyksiä on, mutta varmaan myös positiivisia ja yllättäviä kokemuksia?

Reeta-Leena Korhola (s. 1983)

Bändi: Husky Rescue

- perustettu vuonna 2002
- levy-yhtiö Catskills Records, Yhdysvalloissa Minty Fresh Records
- julkaisi debyyttialbumin *Country Falls* vuonna 2004
- *Ghost is not real* vuonna 2007
- Esiintynyt ensimmäisenä suomalaisena yhtyeenä legendaarisilla Glastonbury-festivaaleilla Englannissa
- esiintynyt myös Lollapalooza- ja Austin City Limits -festivaaleilla Yhdysvalloissa
- musiikki soinut mm. Sopranos- ja One tree -tv-sarjoissa.

Korhola aloitti musiikkiopinnot Länsi-Helsingin musiikkiopistossa, josta siirtyi päästötodistuksen jälkeen Sibelius-Akatemiaan. Sieltä hänen on määrä valmistua tänä keväänä pääinstrumenttinaan jazz-laulu. Lukion Korhola suoritti Kallion ilmaisu-aidelukiossa.

Korholan bänditoiminta käynnistyi jo 16-vuotiaana Anna Kuoppamäen pyytäessä häntä Wilman kosketinsoittajaksi. Bändissä soitti myös basisti Marko Nyberg, Husky Rescuen perustaja ja biisien säveltäjä. Nyberg pyysi myös Wilman taustalauluista vastannutta Korholaa yhdeksi laulajaksi Husky Rescuen debyyttilevylle. Vuonna 2004 Korhola liittyi bändin vakituiseksi jäseneksi ja päävokalistiksi – rumpaliksi kiinnitettiin Wilmasta tuttu Anssi Sopanen.

Korhola uskoo Husky Rescuen skandinaavisen melankolian ja pehmeiden vetoavan maailman markkinoilla, jossa bändiä markkinoidaan luontomaisemilla ja romanttisilla mielikuville, ja olevan maailmalla virkistävä poikkeus muiden suomalaisbändien joukosta, jotka tunnetaan lähinnä metallimusiikistaan.

Vuonna 2005 Korhola julkaisi myös oman, suomenkielistä soulahtavaa poppia sisältävän soololevyn *Avaimet* (Universal Music). Sen materiaali oli Korholan omaa tuotantoa. Korholalla on myös jazz-bändi Kemia. Opiskeluaan Korhola on rahoittanut paitsi jazz-keikoilla myös opettamalla laulua.

”Maailmalla oppii arvostamaan suomalaisten keikkapaikkojen tasoa.”

Jukka Nikunen (s. 1982)

- Bändi: Deep Insight
- tyyli: punkpop, emopunk
  - perustettu vuonna 2002
  - teki ensimmäisen levyn 2003
  - julkaissut 4 täyspitkää levyä ja yhden EP:n
  - ensimmäiset levyt Fullsteamilta, viimeisin HMC:ltä
  - ensimmäiset ulkomaankeikat vuonna 2005 Portugalissa, minkä jälkeen pari keikkaa Japanissa ja Euroopan kiertue
  - vuoteen 2007 mennessä toista sataa ulkomaankeikkaa.

Jukka Nikunen kertoo suvussansa olleen aina paljon harrastelijamuusikoita, kuten laulajina kunnostautuneet isä ja isoisä. Nikusen isovelji pyöritti studiota, minkä vuoksi rock-kuviot eivät aluksi kiinnostaneet pikkuveljeä. Murrosiässä musiikin tekeminen kuitenkin alkoi houkuttaa, ja Nikunen perusti kaverinsa kanssa bändin Deep Insight. Nikunen on bändin pääasiallinen sanoittaja ja toinen säveltäjä. Bändin valttikorteiksi hän kokee kovan keikkailun myötä tulleen vahvan live-esiintymisen sekä musiikista välittyvän suomalaisen melankolian.

Nikunen on musiikin ohella tehnyt kaikenlaisia pätkätöitä, kuten asuntojen remontointia. Kouluja hän ei ole käynyt lukion jälkeen.

Jessi: Me saatiin lämmittelijän paikka saksalaisen Oomph!-bändin kiertueelle. Niiden uusi levy räjäytti potin juuri ennen kiertuetta ja kaikki klubit vaihtuivat isoihin halleihin. Yhtäkkiä oltiinkin hallikiertueella.

Reeta-Leena: Meillä oli vähän sama, heti meidän toinen kiertue Englannissa, kun oltiin Morcheeban lämmittelijänä. Niillä oli omat kokit ja iso henkilökunta, jota me ihmeteltiin. Niillä oli laulaja juuri vaihtunut ja suosio vähän laskussa. Se oli meille tosi hyvä; saatiin yleisön huomiota enemmän ja paljon positiivista palautetta.

Jessi: Jos pettymyksistä puhutaan, niin toisen levyn jälkeen emme päässeetkään

kunnon rundille, vaikka levy julkaistiin koko Euroopassa. Useiden keikkamyymien kanssa käytiin neuvotteluja ja olimme myös päästä monen isomman bändin lämpäriksi. Ikävintä on odottelu ja muun elämän järjesteleminen niin, että on jatkuvassa lähtövalmiudessa, sillä lämpäripaikat saattavat varmistua ihan viime tingassa.

Jukka: Yksittäisiä pettymyksiä tulee aina, sehän on selvää. Pitkin matkaa, kun ollaan tehty rundeja niin ollaan huomattu realiteetit, että se on tosi kovaa työtä. Maailmalla voi kiertää vaikka joka päivä ilman menestystä, jos ei ole hyviä biisejä. Jonkinlainen järki ja suunnitelmallisuus pitää olla. Meillä asenne muuttui silloin, kun oltiin Rasmusen lämmittelijänä. Huomattiin, että on muutakin kuin indie-rockluolat, eikä tarvitse välttämättä mennä nukkumaan jonkun fennovegaanin tuhkakuppiin keikan jälkeen.

Reeta-Leena: Meillä on todella eritasoisia keikkoja. Ollaan jouduttu nukkumaan torntolaisen hipin kellarissa ja saatu soittaa Sveitsissä alppimajassa Texasin ja Deep Purplen kanssa niin, että ihmiset hiihtää ohi. Myös useilla britti- ja jenkkifestareilla on bakkärilla oma kampaamo, meikkistudio ja hierojat. Sellaista luksusta en ole Suomessa nähnyt missään.

Musex tekee hyvää työtä

Mitä konkreettista hyötyä teille on ollut promootiokeikoista?

Jukka: Me oltiin Popkommassa Berliinissä soittamassa ja saatiin sitä kautta Rasmusen lämmittelijän paikka. Sitä ennen oli ollut kontaktia Suomessa Rasmusen tyyppeihin, mutta siellä asiat loksahtelivat paikoilleen ja rundi alkoi kahden viikon päästä.

Reeta-Leena: Me ollaan tehty paljon radiokeikkoja. Jenkeissä ihmiset oli ajaneet kerrankin sen takia kolme tuntia meidän keikalle.

Jessi: Mekin ollaan oltu Popkommassa ja Englannissa käyty heittä-mässä pistokeikkoja. On tärkeää että ne alan ihmiset näkee livenä. Se joko vie asioita eteenpäin tai lopettaa ilmassa leijuvat neuvottelut.

Reeta-Leena: Isot festarit on myös hyvää meriittiä cv:hen. Aina ne keikat poikivat uusia keikkoja ja seuraavana vuonna ollaan sitten vähän isommalla lavalla.

Jukka: Monesti showcase-keikkoja parempaa on saada ne ihmiset omalle keikalle, missä on oma yleisö. Ne on niitä musabisneksen tyyppisiä joita ei innosta enää mikään.

Reeta-Leena: Kun oltiin eka kertaa Ameri-

kassa vuonna 2004, mentiin yhdelle keikalle Austiniin, mutta kun ne tyytit innostuivat, meidän piti siirtää lennot ja soitettiin vielä kaksi keikkaa lisää.

Jessi: Musex tekee hirveästi hyvää työtä tuomalla ihmisiä bussilasteittain tänne katsoomaan bändejä esimerkiksi Ilosaarirockiin. Se on ollut erittäin hyödyllistä jo siksin, että täällä keikoilla on väkeä paikalla, bändillä on omat kamat ja crew. Keikasta on siis mahdollisuus saada parempi.

Jukka: Me olimme Japanissa, Tokiossa soittamassa Musexin ansiosta. Se oli hirveän kiva reissu ja saatiin solmittua uusia kontakteja. Monesti on vaikea hahmottaa, missä konkreettisesti on se hyöty miten Musex vaikuttaa, mutta se oli ainakin konkreettista.

Oppirahat maksettu

Velcran raha-asiat ovat tällä hetkellä Jessi Freyn käsissä. Kahden ensimmäisen levyn ajan bändin managerina toimi Jone Nuutinen, joka hoiti käytännön asiat. Husky Rescuen käytännön asioista on perinteisesti vastannut bändin perustaja Marko Nyberg, mutta nyt asiat ovat siirtyneet uudelle brittimanagerille. Deep Insightin raha-asioista vastaa Jukka Nikusen äiti. Bändi joutui maksamaan oppirahat managerisekoiluissa.

Jukka: Meillä oli vuonna 2005 manageri koeajalla. Se oli semmoinen tyyppi, että epäilimme heti jotain, mutta kun yritimme selvittää miehen taustoja, emme saaneet

poliisilta mitään tietoa. Vuoden loppupuolella selvisi, että mies oli käynyt omin lupinensa neuvotteluja levy-yhtiöiden kanssa, vaikka erikseen olimme sopineet, ettei näin toimita. Ennen lähtöpassejaan hän ehti vielä pimittaa puolet keikkakassasta, joita rahoja emme koskaan nähneet. Se oli harmillinen tapaus, kun se oli vielä ihan mukava mies.

”On tärkeää että ne alan ihmiset näkee livenä. Se joko vie asioita eteenpäin tai lopettaa ilmassa leijuvat neuvottelut.”

Jälkeenpäin selvisi, että kaverilla oli parikymmentä petosta kontollaan ja kirjat Kreikassa. Sen jälkeen äitini on hoitanut firmamme kirjanpitoa. Varsinaista manageria meillä ei tällä hetkellä ole.

Reeta-Leena: Markolle se, ettei meillä ole ollut manageria, on ollut hirveän raskasta. Me ollaan kyllä koetettu jakaa hommia esimerkiksi niin, että minä olen hoitanut keikan jälkeen paitamyyntiä. Vaikka keikan jälkeen haluaisi olla hetken rauhassa.

Jessi: Toisen levyn aikaan meille kypsytettiin ajatus, että haluamme hoitaa bändin asioita oman yrityksemme kautta. Olemme lisäksi saaneet hyvää tukea jakelijaltamme

Bonnierilta sekä Musexilta ja aikaisemmista ulkomaan kontakteista.

Teosto-tulot ja kiertuekulut

Teosto-tulot eivät kaikilla bändeillä jakaannu tasaisesti. Jos kiertueesta ei jää muuten käteen rahaa, voivat yhden jäsenen Teostotienestit jäädä hiertämään. Miten Teostotulojen laita on teidän bändissänne?

Jukka: Me tehtiin periaatepäätös, että kukin saa sen mukaan mitä tekee. Aiemmin ex-rumpali ja -basisti saivat hyväntekeväisyyspinnon, ja se on jälkeensä vähän harmittanut.

Jessi: Meillä minä ja veljeni tehdään kaikki biisit ja saadaan kaikki Teostot, mutta toisaalta me myös hoidetaan kaikki asiat. Keikkapalkkiot on jaettu koko bändin kesken, mikäli kulujen jälkeen on ollut mitään jaettavaa. Ainakin päivärahat on pyritty aina maksamaan.

Reeta-Leena: Vaikka ollaan samalla porukalla kierretty jo neljä vuotta, niin bändi on vielä vahvasti Markon projekti. Ensimmäisen levyn sopimuksen Marko teki yksin, ja nyt toiselle levyille sainattiin minut. Marko ne kaikki biisit yksin tekee, ja siihen se juttu tietenkin perustuu – se kuulostaisi aika erilaiselta jos kaikki lähtisivät tuomaan omia ajatuksiaan mukaan. Marko saa siis yksin Teosto-tulot.

Jukka: Mutta on se myös niin, että se on aivan eri työ tehdä ne kappaleet. Voi olla todella aikaa vievää miettiä sanoituksia synonyymisanakirjan kanssa ja koettaa hakea inspiraatiota. Sitten rumpali tulee treeneihin ja miettii vain kaksi tuntia niitä biisejä ja saa samat osuudet. Se ei ole oikein. On helppo sopia raha-asioista niin kauan kuin rahaa ei liiku.

Reeta-Leena: Toisaalta bändin ihmisillä on eri tilanteet. Minä opiskelen vielä, mutta pojat soittaa eri bändeissä ja tienaa sitä kautta. Muilla on välillä tuuraa, mutta minua ei laulusolistina voi tuurata, ja minä teen kaikki lehdistötilaisuudet. Jos rahat eivät kiertueen jälkeen riitä vuokraan, voivat tuollaiset asiat nousta pintaan. Kaikista hirveintä on, jos ne tulevat esille juuri ennen keikkaa. Siksi olisikin tärkeää, että kaikki raha-asiat sovittaisiin aina etukäteen.

Rakkaudesta musiikkiin

Kaikki kolme ovat yhtä mieltä siitä, että vaikka rahaa ei jäisikään käteen, ei se koskaan ole ollut syy ryhtyä alalle. Tärkeintä on se, että saa tehdä omaa musiikkia. Hämmästyä siitä vastoin herättää se, miksi muusikko saa aina palkkansa viimeisenä, vasta kun kaikki muut kulut on maksettu pois.

Jessi: Musiikkiteollisuus on siinä mielessä aivan uniikki, että kaikki ottavat prosentit päältä. Missään muussa bisneksessä näin ei tehdä, vaan tuotantokulut otetaan ensin pois ja sitten vasta jaetaan.

Jukka: Siinä on sellainen mielenkiintoinen eturistiriita, että keikkamyjällehän on jär-

kevää buukata se keikka ihan mihin vaan, jos vain bändi on valmis tekemään sen. Se saa kumminkin samat prosentit.

Jessi: Tulee helposti katkeraksi, jos rupeaa liian tarkkaan laskemaan, eikä tätä duunia voi enää tehdä. Kyllä tämä hommaa perustuu tekemisen pakkoon.

Mökkileirejä ja lämmintä pullaa

Jokaisella bändillä on omat keinonsa löytää motivaatio tekemiseen. Aina ei pelkkä musiikki riitä, vaikka keikkahurmos pitkälle kantaakin. Välillä täytyy järjestää saunailtoja. Miten te haatte motivaatiota?

Jessi: Keikkamatkat on itsessään aikamoisia saunailtoja, kaikki se yhdessä puuhaaminen – en minä niistä luopuisi! Oman musiikin tekeminen on tärkeä osa minun elämäni ja itseni kehittämistä, ja tuottaa hirveän tyydytyksen että ne levyt ja videot ovat olemassa ja että ne ovat sellaisia kuin minä haluan.

Jukka: Me järjestettiin viime syksynä mökille biisintekoleiri. Tehtiin erilaisia paritehtäviä. Jaettiin ryhmiä, joissa piti tehdä tietyssä ajassa biisi. Tikalla heitettiin lappuun, jossa oli hirveä määrä artisteja, ja sen tyylinen biisi piti tehdä. Se oli tosi mukavaa, suosittelen.

Jessi: Me järjestettiin viime jouluna pikkujouluristeily. Juttiin Sinisiä enkeleitä ja laulettiin karaokea.

Reeta-Leena: Me katsotaan aika usein leffoja, viimeksi Sigur Ros -dokumentti ja itkettiin yhdessä. Minä tykkään myös laittaa ruokaa pojille tai leipoa vaikka pipareita, varsinkin jos olen ollut vähän äksy. Semmoisia pikku juttuja.

Jessi: Niin, bändihän on kuin parisuhde. Sitä pitää hoitaa.

Reeta-Leena: Minulle henkilökohtaisesti esiintyminen on suuri motivaation antaja. Nautin ihan siitä pelkästä matkustamisesta. Kiertueella kehittyi semmoinen oma kupla, jossa eletään eikä nähdä vaikka uutisia. Se on hirveän tarunhoitoista ja tavallaan romanttinenkin ajatus.

Jessi: Välillä kun bändi soi hyvin yhteen, ei siinä ole kahta puhetta, miksi tätä hommaa tekee.

Reeta-Leena: Ja ylipäätään ne hetket keikalta, kun tulee semmoinen transsi ja kokee että voi viestittää ihmisille jotain. Sen takia jaksaa. Yleisöstä sen motivaation saa.

Jukka: Rundilla usein haluaa kotiin. Sitten kun tulee kotiin, niin ei kestä kuin kaksi päivää kun haluaa jo takaisin.

Reeta-Leena: Nimenomaan! Mä kutsun sitä PGS:ksi, Post-Gig Syndrome. Kun on ensin ollut rundilla, ollut tiukka aikataulu ja on saanut hyvää palautetta, sitten tulee kotiin ja pitäisi tiskata tiskivuori ja mennä Akatemialle. Tulee semmoinen olo ettei ne kattilat siellä kotona kiittele. Minä elän, kun olen vuorovaikutuksessa ihmisten kanssa. 📺

KIMMO TÄHTINEN

Jessi Frey (s. 1975)

Bändi: Velcra

- tyyli: industrial
- perustettu vuonna 2000
- levytys sopimus EMin kanssa vuonna 2001
- debyyttialbumi ”Consequences of Disobedience” (2002), julkaistu myös UK:ssa, Saksassa, Pohjoismaissa ja Japanissa
- toinen levy ”Between Force and Fate”(2005) julkaistu koko Euroopassa sekä Japanissa
- uusin levy ”Hadal”(2007) bändin oman Underarts-yhtiön kautta.

Jessi Frey on kotoisin Hangosta. Musiikkia hän on harrastanut koko ikänsä. Teini-iässä piano ja klarinetti vaihtuivat saksofoniin ”koska sillä pääsi bändiin”. Lähdettyään opiskelemaan Kuopion musiikkilukioon Frey keikkaili bilebändi Brothers and Sistersissä, jonka riveistä on noussut monia ammattimuusikoita. Bändissä lauloi mm. Erja Lyytinen, joka on menestynyt blues-artistina. Basisti Mikko Määttä soittaa Hanna Pakarisen bändissä, ja trumpettisti Mikko Koponen on vaikuttanut mm. Sami Saaren ja Ultra Bran riveissä.

Bändi oli hyvä koulu muusikon uralle. Bändin ihmisiltä Frey koki oppivansa paitsi ammattimaista asennetta musiikin tekemiseen myös toimivasta yhteisötoiminnasta syntyvää soittamisen riemua. Lukioaikoina Frey suoritti myös laulun perusopinnot Kuopion konservatoriossa.

Vuosien 1995–99 Frey opiskeli Lontoossa yliopistossa mediaa, kulttuuria ja taidetta. Siellä hän alkoi tehdä omia kappaleita, ja muutettuaan takaisin Suomeen vuonna 1999 hän perusti Velcran veljensä, Joona Louhivuoren (aka OD) kanssa. He ovat edelleenkin bändin kantavat voimat ja tekevät kaikki biisit.

Underartsin pyörittämisen lisäksi Frey työskentelee SWelcomilla online-pelaamisen parissa.